

šega se razblini kakor megla
v solnčnih žarkih žive tvoje duše.
Med ljudmi nad tabo ni gospoda;
ti si ti in tvoja je svoboda,
tvoja volja, tvoja moč izvršbe,
tvoja v lastni duši odgovornost.
Sodba pa je pri bogovih večnih:
Čuvaj, vitez, dar svoj dragoceni,
misli, pazi, da ga prav porabiš,
da povzdigne v čiste te višave,
pa da te nikoli ne poniža . . .“

Viline obmolknejo besede.
Vseokrog je najsvetejši praznik,
vitez diha čisti zrak trenutka,
čuti veličastvo nedosežno,
pije, srka čudesno lepoto
in uživa cvetno, toplo srečo.
Ne beseda se mu ne izvije
iz prepolnih valujočih prs,
v molku vsa so čuvstva in vse misli.
Po višavah se razlega himna . . .

Etbin Kristan.

Diadem.

Ķo tih po senčni stezi grem
in cvet razsiplje lipa mlada
in sen kipeč šumi livada,
iz misli tkem ti diadem.

Iz misli tkem ti diadem
in molim, kakor k solncu polje,
ko z mečem zlatim mrak razkolje,
k tem tvojim žalostnim očem.

Vladimir Levstik.

